

מלחמת בן לאמדינה בגן לאמקום

- מאת הרמן ווק -

(סוף מעמוד 19)

היו זמנים בהם קבעו אימץ לבם וכשרם הגופני של חילים צעירים את תוצאות המלחמות. אך בין מעצמות גדולות בימינו, חשיבים הרבה יותר האוצרות הטבעיים, המכונות והדיעות המקצועיות. הן התמודדות הפכה בעיקר התחרות של ייצור וצריכה.

על כן, יקבעו השופטים מיכסות ייצור לכל צד והיעילות שבה ישיגו המחרים את המטרה, תקבע בזמן מתן פסק הדין. מיכסות אלה ייקבעו בשטחים שונים, וישמרו בסוד עד לרגע המלחמה. מדי פעם, יסיפו השופטים מטרות ייצור נוספות, ללא התראה מוקדמת.

בצורה זו, יעמדו על כוח ההתמדה והביצוע של כל צד, יראו באיזו מידה יכולה העשייה הלוחמים להתאים את עצמה לדרישות מלחמתיות, אשר אין לחזות אותן מראש.

השופטים גם יקבעו את מועד סיום המלחמה, אך ישמרו אותו בסוד. בצורה זו, ימשיכו שני הצדדים את מאמצייהם עד לרגע האחרון כאשר תיגש מיכללת השופטים לעריכת המאזן הסופי לקביעת המנצח.

אזרחי שתי המדינות יהנו ממאמץ זה. כי תוצרת המאמץ המיגבר לא תושמד בקרב ולא יהיה מה לעשות בה. אלא לחלקה חנים בין התושבים.

והמנצח, כבכל מלחמה, יתחיל לאחר נצחונו ואילו המנוצח יתחיל לקראת יום הנקמה — ממש כמו בימים עברו.

כרים אחרים חשובים במלחמה, מלבד המאמץ התעשייתי. למשל: המצאות מדעיות לעלולות לשנות פני מערכות שלמות. במלחמה ההגיגית לא יהיה צורך להוציא לפועל ייצור המצאות אלה; השופטים יבחנו את התוכנית עצמה ויגדלו ויפיהו יקבעו את ערך המצאות.

תורת הצבאיות שמור אף היא על חשיבותה והשופטים יעניקו נקודות לכל צד, בהתאם ליכולת מצביאיו לנהל מערכות תיאורטיות, בשרה האימונים. אולם שלא כמו היכולות הגופניות בשרה הקרב, לא איכזה מחשיבותה נכונותם של אזרחים למות למען המולדת. לא רק חילים בשירות פעיל, כי אם גם אזרחים בעורף הייבים להראות נכונות זו, אם רצונם נוצח.

הדבר היחיד העלול להניא אנשים ממלחמה, הוא הקטל. לולא נהרגו אנשים בקרב, היה הדבר הופך לתענוג כה משעשע, כה קליל ומשכר, שהעמים לא היו מפסיקים ללחום. הצער על אהיבים שמתו מוריד לאט לאט את המוראל ומגבייר את ההתנגדות המלחמה. נוסף לזה, כאשר נקברים מספר רים גדולים של צעירים, נוצר הכרה להפסיק את המלחמה, לפחות עד אשר יגדלו יבול חדש של נוער.

אין אנו רוצים במלחמה תמידית. כמו שיכרוך מתמיד. עלול הדבר לאבד את טעמו. הדבר הוכח עלידי עמים בעלי גישה לאומית נאורה, שאינם יוצאים למלחמה טוטאלית יותר מאשר פעם או פעמיים בדרך.

על כן, עלולה החסכוניות של המלחמה ההגיגית להיות בעוכרונה ולהפוך לסכנה גדולה, בפתחה אנשים לנהל מלחמה בלי הרף. במצב זה שוב לא תהיה כל הנאה בנייהול מלחמות ומיניהן עלול להפעיל את הטיילקון. מחוסר גישה נאורה, על כן, חובה מוחלטת היא לשמור על יום המוות.

סוף כל מלחמה, יושגו, שופטים את מספר האנשים החיילים למות מכל צד, בהתאם לתוצאות המלחמה. מספר זה היב להיות די גדול כדי שנוצחון יכאב ותבושה תהיה בבחינת אסון.

ממשלת כל צד תוציא להורג את המספר הדרוש מבין אזרחיה: נשים, זקנים וטף. אל תירתעו מאכזריות מדומה זו, היא אכן הפינה של כל מלחמה ההגיגית. ואני שואל: האם זו באמת אכזריות? הרי ממשלה המכריזה מלחמה כיום — אם מתוך תוקפנות ואם מתוך הגנה עצמית — דנה על ידי עצם הכרזה זו חלק של אוכלוסייתה למות. תנועת הדין קולמוס החותמת על הכרזה המלחמה היא דקירת סכין, הן שוחטת רבבות.

המלחמה ההגיגית הופכת את ההרג לדבר מסודר, יעיל ובטוח.

מי יוצא להורג? אלה המוכנים לכך. מיד עם פרוץ מלחמה, יפתחו שליחי מיכללת השופטים בכל ארץ לשכות מוות. צעירים יתייצבו בלשכות אלה, יצהירו על נכונותם למות עם היוודע תוצאות המלחמה. בסוף המלחמה, ייבחרו המוצאים להורג על-פי הגרלה מבין המיועדים. לא יהיה מיפלט מפני יום המוות.

בצורה זו יקבעו השופטים את מידת רצונו של כל עם להקריב את עצמו למען מולדתו. מספר המתנדבים והמהירות בה יתייצבו, יקבעו את החלטת השופטים. אם יתגלה כי ממשלה אחת ניסתה, בגלוי או בסתר, לאלץ אזרחים להתנדב, יימסר הנצחון לצד שכנגד. כי דבר זה יוכיח שלמדינה זו אין רוח לאומית אמיתית.

גם מספר של זקנים יוצא להורג. כיום, נעשה הדבר באקראי, לפי מקום פגיעתן של הפצצות. במלחמה ההגיגית ייעשה גם זה לפי עקרונות הסדר והצדק. הזקנים ייבחרו מבין אלה שניהלו את התעשייה והמחקר המדעי, ומבין המצביאים שניהלו את מאמץ המלחמה. כי יהיה זה רק צורך שאלה אשר ריכזו את השלטון בידיהם ישאו את האחריות על מעשיהם.

הנידונים למות יוצאו להורג בטכס לאומי גדול, תוך גילויים נאותים של צער ציבורי, למחרת מתן פסק הדין של השופטים.

סיום, מוסר הסופר תיאור של יום המוות, מפי סגן בטלר. לאמקום נוצחה במלחמה והחכם בובה נקרא להתייצב במערת המוות.

הטייס ובובונה מלווים את איש המדע, שנבחר למות, מאחר שהשופטים גילו כי מכשיר מלחמה שהומצא על-ידו היה בניי על הנחה מדעית לקויה. במערת המוות, הבנויה בצורת אולם-הצגות ענקי, מתרכזים כל הנידונים ובני משפחותיהם. איש אינו בוכה, איש אינו מנסה לברוח. הנידונים מתקדמים בשרה עורפית אל הבמה. שם עוסקים 13 אדוני המחשב בשחיתתם המהירה. הדם זורם בתעלה ארוכה, הגופות מועברות למשרפה בשירת עגלות.

השלושה ראו 15 אלף איש מוצאים להורג בצורה זו, לפני שבטלר הצליח לשכנע את החכם לברוח. החכם מסכים, כי הוא רוצה להוכיח למיכללת השופטים שחשוביו היו נכונים. הם עולים אל פני הירח, מנסים לתקן את הקליע הנפגע. לשוא. שוטרי לאמקום רודפים אחריהם ושובים אותם.

— עד אשר תשיגכם מלחמה. ואן, בחימה שפוכה, תמטירו על ראש אויבכם את זועות הטיילקון — אם לא הקדימכם הוא ומחה אתכם מעל פני האדמה.

שתאמרו: "שוב אין טעם במלחמות, הבה ונשמיד את כלי המלחמה שבידינו." ואתם תתווכחו ותתריינו, תשמדו מעט נשק ותחביאו מעט. אך שום צד לא ישמיד את מיתקני הטיילקון ודקירת ההשמדה תבוא בעת שנחכם.

אן, גרוע עוד מאלה, תאמרו: "הבה נקים ממשלה עולמית, למען תשמור על השלום! תחת שתי מעצמות אויבות, נהיה אומה אחת."

אך מעולם לא תקום ממשלה כזאת. כי מלחמה היא צורך חיינו. אל תאמרו: "קטוולאחיים משוגע. מי אינו יודע כי שונאי מלחמה אנתנו?"

ואני אומר לכם כי אתם זקוקים למלחמה, כשם שהנכם זקוקים לאוכל. עד אשר תבינו זאת, לא תהיה לכם תקוה. דעו לכם: אי אפשר לחסל מלחמות, אפשר אולם לשלוט על מלחמה. וזה החוק שאני נוהג לכם — למען תוכלו לשלוט על המלחמה. אם תתחו את דברי אל לבכם, אם תחוקקו את חוק המלחמה ההגיגית — חייכם.

טבע דורש כי יהיו לנו אויבים. בלעדיהם, לא נהיה מאושרים. כי כשם שחיה מחדדת יכילתה על אדם שנוא עלינו.

אם אין לנו אויבים — אנו ממצאים אותם.

בלבנו, יודעים אנו כי בני העם היריב אינם אוכלי-אדם. אך אנו ממשכים להאמין בתעמולה זו, כי אנו רוצים ליצור לפנינו דמות אויבת.

ימי מלחמה הם ימים של הרגשה טובה. אין לך דבר נעים כשכרון ההקרב-העצמית, העבודה הקשה וגלי ההתלהבות הבאים עם פרוץ מלחמה. אמנם, בעקבות השמחות באים היסורים. אך משקל התענוגות עולה כנראה על משקל האבל, שהרי אם לא כן, קשה להסביר מדוע איננו מהססים להכריז על מלחמות חדשות.

חוק המלחמה ההגיגית שומר על שמחות אלה ומבטל את רוב היסורים.

כי כל מלחמה, הגיגית או לא, חייבת לכלול כמה תופעות אשר בלעדיהן לא תגרום כל סיפוק. ראשית, חייבת להיות התמודדות. עמים שלמים חייבים להתאמץ עד קצה גבול יכולתם כדי לייצר אמצעי הרס. שנית: חייבים אנשים רבים ליהרג. ולבסוף, חייב צד אחד להכתיב את רצונו על הצד שכנגד.

חוק המלחמה ההגיגית שומר על כל אלה — והוא מבטל את סכנת הטיילקון.

מלחמה היא התמודדות בין שני צדדים. הצד העושה את המאמץ הגדול יותר, מנצח. האפשרות היחידה למדוד את מאמצי שני הצדדים הינה כיום עלידי המטרת כוחות ההרס של צד אחד על השני. בתנאים רגילים, למשל, אפשר להרוג אדם כמעט חנים. במלחמה, מכובזים על הריגת איש אחד סכום השווה למחיר בניית שיכונים ל-10 אלפי בני אדם.

אולם אילו היה שופט נבון וכל-רואה, שהיה מודד את מאמצי שני הצדדים, הוא יכול היה לנבא את התוצאות מראש. הוא יכול היה לקבוע מי מהצדדים חזק יותר, מבלי שיהיה צורך לשם כך להטיל את הפצצות ולירות את הפגזים.

עכשיו, עם גילוי הטיילקון, מסוכן להשתמש בצורה המקובלת של הכרעה. גרוע מזה: הדבר הפך חסר חכלית. כי שני הצדדים יכולים לייצר כמות בלתי-מוגבלת של הרס, כמעט ללא תוצאות. וחילופי האלימות ישימו קץ לעולם — מבלי שיקבעו מי משני הצדדים חזק יותר וראוי לנצחון.

את אשר אני מציע לכם כעת היא הדרך למדוד את מאמצי המלחמה, מבלי להפעילם.

כצעד ראשון יש להקים גוף של אנשי בינה, במספר שווה מלאמדינה ולאמקום. הם יחולו להיות אזרחים של מדינתם ויחיו במושבה מיוחדת על פני הקרקע. גוף זה ייקרא מיכללת השופטים ומטרתו תהיה לאפי שר גיהול מחמה הגיגית.

לפי חוק זה לא תופעל עוד פצצה ולא יורה פגז בקרב, בכל רחבי עולמנו. אמנם, מדינות ימשיכו להכריז ולנהל מלחמות. נשק ותחמושת ייוצרו ב- מלוא הקצב. אנשים רבים ייהרגו. הצד בעל המאמץ הגדול יותר ינצח, והמנוצח יטעם את מר התבושה. אך ההתמודדות לא תיעשה על-ידי הפעלת כוחות ההרס, כי שיטה זו מיושנת ובחובה צפון אבדן הי עולם. תוצאות ההתמודדות ייקבעו עלידי מיכללת השופטים. חבריה יבקרו, ימדדו וישוו את מאמצי הי מלחמה של שני הצדדים, ולפי בדיקתם יקבעו מי ינצח.

ומה יקרה אם אחד הצדדים לא יסכים עם פסק דיין השופטים?

הוא יכול רק להכנע או לנסות את מזלו במלחמה של ממש. מתוך פסק הדין, יהיה ברור לו כי אין לו סיכויים לנצח, ואילו שימוש בטיילקון ישים קץ לשני הצדדים גם יחד.

תחת חוק המלחמה ההגיגית, יתהוו הבדלי דעות בין הארצות אשר אי אפשר ליישבם במלים בלבד. שתי הארצות ינהגו כפי שעשו מאז ומתמיד: בשקט ייצרו צרכי מלחמה ויאמנו את אנשיהן. וכשצד אחד יאמין כי יוכל לנצח את יריבו, יכריז על מלחמה. השופטים יכנסו מיד לפעולה ויגשו לקביעת פסק הדין.

